

YLI 80 MILJOONAA MYYTYÄ KIRJAA MAAILMANLAAJUISESTI

HARLAN COBEN

O S U M A

#1
New York Times
-bestseller

Osuma

HARLAN COBEN (tuoreimmat)

Lupaa ja vaikene (2013, suom. 2014)

Saalistaja (2014, suom. 2015)

Petät vain kerran (2016, suom. 2017)

Älä päästä irti (2017, suom. 2018)

Verenperintö (2019, suom. 2019)

Jäljittäjä (2020, suom. 2021)

Osuma (2022, suom. 2023)

HARLAN COBEN

OSUMA

Englannin kielestä suomentanut Saana Rusi

Englanninkielinen alkuperäisteos:

The Match

Copyright © 2022 by Harlan Coben

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Saana Rusi

Lainauksen William Shakespearen näytelmästä *Miten baluatte* (s. 309) on suomentanut Kirsti Simonsuuri.

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuvat: Shutterstock

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-685-4

Painettu EU:ssa

Penny Hubbardia (1966–2021)
lämpimästi muistaen

Suunnilleen neljänkymmenen tai neljänkymmenen kahden vuoden ikäisenä – hän ei tiennyt tarkkaa ikäänsä – Wilde löysi vihdoinkin isänsä.

Wilde ei ollut milloinkaan tavannut isäänsä. Tai äitiään. Tai ketään muutaakaan perheenjäsentään. Hän ei tiennyt heidän nimiään, ei tiennyt missä oli syntynyt eikä miten oli päätynyt pikkupoikana Ramapovuorten metsiin oman onnensa nojaan. Oli kulunut kolmekymmentäviisi vuotta siitä, kun hänet oli ”pelastettu” metsästä – *HYLÄTTY VILLILAPSI* tai *NYKYPÄIVÄN MOWGLI*, kuten lööpit olivat kirkuneet. Ja nyt Wilde istui vain parinkymmenen metrin päässä verisukulaisestaan ja syntyperänsä salaisuuksien paljastumisesta.

Isän nimi oli ilmeisesti Daniel Carter. Carter oli 61-vuotias ja naimisissa Sofia-nimisen naisen kanssa. Heillä oli kolme aikuista lasta, oletettavasti Wilden puolisisaruksia: Cheri, Alena ja Rosa. Carter asui Sundew Avenuella Hendersonin kaupungissa Nevadan osavaltiossa neljän makuuhuoneen omakotitalossa. Hän oli urakoitsija ja pyörittäjä omaa firmaa, DC Dream House Constructionia.

Kun pikku Wilde oli kolmekymmentäviisi vuotta sitten löydetty metsästä, lääkärit arvelivat hänen iäkseen kuudesta kahdeksaan vuotta. Hän ei muistanut vanhempiaan, muita huoltajia eikä muuta elämää kuin vuoriston metsien koluamista omin neuvoin. Hän oli pysynyt hengissä murtautumalla seudun tyhjiin kesämökkeihin ja niiden ruokakomeroihin. Toisinaan hän nukkui mökeissä

tai varastoista varastamissaan teltoissa, mutta mikäli sää vain salli, pikku Wilde nukkui mieluiten ulkona tähtitaivaan alla.

Niin hän nukkui edelleenkin.

Kun hänet oli löydetty metsästä ja ”pelastettu”, lastensuojelu sijoitti hänet tilapäiseen sijaisperheeseen. Media rummutti juttua, ja moni ajatteli jonkun pian ilmestyvän ja ilmoittavan ”pikku-Tarzanin” omakseen. Päivät venyivät kuitenkin viikoiksi, viikot kuukausiksi ja kuukaudet vuosiksi.

Kolme vuosikymmentä oli kulunut.

Ketään ei koskaan ilmestynyt.

Juorumyly lähti tietenkin jauhamaan. Moni uskoi Wilden karneen jostakin salamyhkäisestä vuoristoheimosta, jossa häntä oli kohdeltu huonosti, joten heimon jäsenet eivät uskaltaneet ilmoittaa pojan kuuluvan heille. Toisten mukaan pojan muistot eivät voineet pitää paikkaansa, sillä hän ei olisi voinut pärjätä omillaan niin monta vuotta ja hän oli liian älykäs ollakseen kasvanut yksinään ilman vanhempia. Nämä ihmiset päättelivät, että pikku Wildelle oli tapahtunut jotakin niin kauheaa, että pojan selviytymismekanismit olivat pyyhkineet kaikki muistot tämän mielestä.

Wilde tiesi, ettei se ollut totta, mutta mitä sillä oli väliä.

Hänen ainoat varhaiset muistonsa olivat selittämättömiä välähdyksiä ja unia: punaiset kaiteet, pimeä talo, muotokuva viiksekästä miehestä. Muistoihin liittyi myös ääni, jolloin mukana oli naisen huutoa.

Sijaisperheen isä antoi hänelle osuvan nimen Wilde, ja hänestä tuli paikallinen urbaanilegenda, metsässä lymyävä mörkö. Kun Mahwah'n alueen vanhemmat halusivat jälkikasvunsa palaavan kotiin ennen auringonlaskua, jotta lapset eivät joutuisi kulkemaan pimeiden metsien ja tiheiden pensaikoiden läpi, he varoittelivat lapsia, että pimeän tultua metsien vihainen ja verenhimoinen villipoika nousisi esiin piilostaan.

Kolme vuosikymmentä oli kulunut, eikä kenelläkään, edes Wildella itsellään, ollut aavistustakaan hänen syntyperästään.

Ennen kuin nyt.

Kadun toiselle puolelle pysäköidystä vuokra-autostaan Wilde seurasi, miten Daniel Carter avasi ulko-oven ja suuntasi kohti avolava-autoaan. Hän zoomasi iPhonen kameralla isänsä kasvoihin ja nappasi muutaman kuvan. Hän tiesi Daniel Carterin työskentelevän parhaillaan uusien pientalojen parissa – kaksitoista taloa, kaikissa kolme makuuhuonetta, kaksi kylpyhuonetta ja nettisivujen mukaan ”hiilenharmaat kaapistot”. DC Dream House Constructionin nettisivuilla yrityksen esittelytekstissä luki: ”Kahdenkymmenenviiden vuoden ajan DC Dream House Construction on suunnitellut, rakentanut ja myynyt laatutaloja, jotka räätälöidään asiakkaiden tarpeiden ja unelmien mukaan.”

Wilde lähetti kolme kuvaa Hester Crimsteinille, joka oli new-yorkilainen huippuasianajaja ja edusti Wildelle jonkinlaista äiti-hahmoa. Hän toivoi Hesteriltä näkemystä, muistuttiko hän ollenkaan tätä miestä, Wilden mahdollista biologista isää.

Viisi sekuntia viestin lähettämisen jälkeen Hester soitti.

Wilde vastasi. – No?

– Vau.

– ”Vau”, niin kuin että näyttääpä hän kovasti minulta?

– Jos hän olisi yhtään enemmän sinun näköisesi, luulisin sinun käyttäneen kasvoja vanhentavaa kuvankäsittelyohjelmaa.

– Luulet siis...

– Tuo mies on isäsi, Wilde.

Wilde piteli puhelinta korvallaan.

– Onko kaikki kunnossa? Hester kysyi.

– On.

– Kuinka kauan sinä olet tarkkaillut häntä?

– Neljä päivää.

– Mitä aiot?

Wilde mietti. – Voisin antaa kaiken olla.

– Eikä.

Wilde ei vastannut.

– Wilde?

– Mitä?

- Sinä olet hannari, Hester sanoi.
- Mikä hannari?
- Opin sanan lapsenlapseltani. Tarkoittaa arkajalkaa.
- Tajusin kyllä.
- Mene puhumaan hänelle. Kysy, miksi hän jätti pienen poikansa yksin metsään. Ja sitten soitat minulle heti takaisin, koska olen pakahtua uteliaisuudesta.

Hester lopetti puhelun.

Daniel Carterilla oli valkoiset hiukset, päivettynyt iho ja luultavasti ruumiillisen työn vuoksi lihaksikkaat käsivarret. Wilde oli havainnut, että perheenjäsenet olivat hyvin läheisiä keskenään. Juuri nyt vaimo Sofia vilkutti avolava-autoon astuvalle miehelleen.

Edeltävänä sunnuntaina Daniel ja Sofia olivat grillanneet perheen kesken takapihalla. Tyttäret Cheri ja Alena perheineen olivat olleet paikalla. Daniel oli hoitanut grillausta yllään kokinhattu ja essu, jossa luki ”edustuspuoliso”. Sofia oli tarjoillut sangriaa ja perunasalaattia. Auringon laskiessa Daniel oli sytyttänyt nuotion, ja perhe oli ihan oikeasti istunut paahtamaan vaahtokarkkeja ja pelaamaan lautapelejä aivan kuin se olisi ollut jostain Rockwellin maalauksesta. Wilde oli luullut, että tuntisi kaipuun kirpaisun sydänalassaan, kun ajatteli kaikkea, mistä oli jäänyt paitsi, mutta hän ei ollut tuntenut tosiasiaa juuri mitään.

Ei tällainen elämä ollut parempaa kuin hänen omansa. Se oli vain erilaista.

Iso osa hänestä tahtoi ajaa suoraan lentokentälle ja sieltä kotiin. Hän oli viettänyt viimeiset kuusi kuukautta jotakuinkin tavallista perhe-elämää Costa Ricalla erään naisen ja tämän lapsen kanssa, mutta nyt oli tullut aika palata ekokapseliin Ramapovuorille. Sinne hän kuului, siellä hän tunsu voimakkaimmin olevansa kotona.

Yksin metsän siimeksessä.

Hester Crimstein ja muu maailma saattoivat pakahtua uteliaisuudesta ”villilapsen” syntyperästä, mutta lapsi itse ei ollut. Ei koskaan. Hänen näkökulmastaan vanhemmat olivat joko kuolleet tai hylänneet hänet. Oliko sillä mitään merkitystä, keitä he olivat

olleet ja miksi he olivat tehneet niin kuin tekivät? Se ei muuttaisi mitään, ainakaan parempaan suuntaan.

Wilden asiat olivat mainiosti, kiitosta vain. Hänellä ei ollut mitään hinkua saada elämäänsä tarpeetonta myllerrystä.

Daniel Carter väänsi auton virta-avainta. Hän ajoi Sundew Avenuetta ja kääntyi vasemmalle Sandhill Sage Streetille. Wilde seurasi perässä. Muutamaa kuukautta aiemmin Wilde oli antanut periksi houkutukselle ja toimittanut dna-näytteensä eräälle dna-sivustoista, joita oli ilmestynyt markkinoille viime aikoina kuin sieniä sateella. Se ei velvoittanut mihinkään, hän oli vakuutellut itselleen. Harmoniton askel, ei sitoumuksia. Vaikka sukulaisia löytyisikin, hänen ei olisi pakko tehdä mitään.

Tulokset eivät paljastaneet mitään maailmoja järjestyttävää. Lähin osuma oli nimimerkki PB, joka oli sivuston mukaan hänen pikkuserkkunsa. Yhdentekevää. PB lähetti viestin. Wilde oli ollut vastaamaisillaan, kun hänen elämänsä ottikin täysin eri suunnan. Suureksi yllätyksekseen Wilde lähti kotimetsistään ja aloitti epätyypillisen perhe-elämän Costa Ricalla.

Se ei sujunut suunnitelmien mukaisesti.

Pari viikkoa sitten kun hän oli pakannut tavaroitaan Costa Ricalta lähdön vuoksi, dna-sivustolta oli tullut viesti otsikolla *TÄRKEÄ PÄIVITYS!*. Hänelle oli löytynyt sukulainen, jolla oli ”enemmän yhteistä dna:ta kuin yhdelläkään toisella sukulaisverkostossa”. Tämän käyttäjän nimikirjaimet olivat DC. Viestin lopussa oli linkki, joka lupasi *LISÄTIETOA*. Vaistojensa vastaisesti hän klikkasi linkkiä.

DC oli iän, sukupuolen ja geenien vastaavuuden perusteella Wilden isä.

Wilde oli jäänyt tuijottamaan ruutua.

Mitä asialle olisi pitänyt tehdä? Menneisyyden ovi oli avautunut hänen eteensä. Tarvitsisi vain painaa kahvasta. Häntä kuitenkin mietitytti. Eikö tämä hullu, tungetteleva verkkosivu toimisi myös toiseen suuntaan? Jos Wildelle oli ilmoitettu isän löytymisestä, eikö silloin myös isälle ilmoitettu pojasta?

Miksi DC ei ottanut häneen yhteyttä?

Kahden päivän ajan Wilde antoi asian olla. Yhdessä vaiheessa hän oli poistaa koko profiilinsa sivustolta. Hän oli varma, ettei siitä voisi seurata mitään hyvää. Hän oli vuosien varrella ehtinyt käydä läpi kaikki mahdolliset selitykset sille, miksi pikkupoika oli jätetty yksin metsään vuosiksi, varmaan kuolemaan, jos oltiin rehellisiä.

Kun Wilde soitti Hesterille isän löytymisestä ja haluttomuudesta ottaa tähän yhteyttä, Hester oli kysynyt: ”haluatko kuulla mielipiteeni?”

– Anna tulla.

– Olet pääsinpää.

– Tuosta onkin paljon apua.

– Kuuntelepa tarkkaan, Wilde.

– Okei.

– Olen sinua paljon vanhempi.

– Totta.

– Hiljaa. Aion dropata sinulle nyt tärkeää tietoa.

– Onko tuo repliikki musikaalista *Hamilton*?

– On.

Wilde hieraisi silmäänsä. – Jatka vain.

– Ruminkin totuus voittaa sievän valheen.

Wilde kurtisti kulmiaan. – Onnenkeksistäkö tuon luit?

– Älä viisastele. Et voi perääntyä, tiedät sen. Sinun on saatava tietää totuus.

Hester oli tietenkin oikeassa. Wilde ei välttämättä olisi halunnut painaa ovenkahvaa mutta ei voinut liioin jäädä tuijottamaan ovea. Hän kirjautui sivustolle ja lähetti DC:lle lyhyen ja yksinkertaisen viestin.

Saatan olla sinun poikasi. Voimmeko jutella?

Viesti tuli virheilmoituksen kera takaisin. Sivuston mukaan DC ei ollut enää tietokannassa. Oli outoa, suorastaan epäilyttävää, että isä oli yhtäkkiä poistanut tilinsä, mikä herätti Wilden tiedonjonon.

Ovenkahvoista viis, nyt oli aika potkaista koko ovi sisään. Hän soitti Hesterille.

Mikäli Hesterin nimi kuulosti tutulta, se johtui siitä, että hän oli kuuluisa tv-juristi ja juonsi omaa televisio-ohjelmaa, *Crimsteinin kriminaalit*. Hester soitti pari puhelua ja veti muutamasta narusta. Wilde turvautui omiin keinoihinsa, joita oli kerännyt vuosien varrella ”turva-alan” hommissa. Meni vain kymmenen päivää ja heillä oli nimi tiedossa.

Daniel Carter, ikä 61, asui Hendersonissa, Nevadan osavaltiossa.

Neljä päivää sitten Wilde oli lentänyt Costa Rican Liberiasta Las Vegasiin. Nyt hän istui sinisessä vuokratassa Nissan Altimassa ja seurasi Daniel Carterin avolava-autoa rakennustyömaalle. Nyt oli jo viivytelty tarpeeksi. Kun Daniel Carter saapui pientalojen työmaalle, Wilde pysäköi auton ja astui ulos. Rakennustyömaan melu oli korviahuumaava. Wilde oli aikeissa avata pelin, kun kaksi työmiestä lähestyi Carteria. Wilde jäi odottamaan. Toinen miehistä ojensi Carterille kypärän ja toinen korvatulpat. Carter puki ne ylleen ja johdatti miehet työmaalle. Miesten työkengät pöllyttivät kuivaa tomua ympäriinsä niin, että heitä oli pian vaikea nähdä. Wilde katseli ja odotti. Kakkosnelosten varaan pystytetty kyltti kertoi ylettömän koristeellisin kirjaimin kohteen nimeksi *VISTA MEWS* – persoonattomampaa nimeä olisi vaikea keksiä – ja että siellä olisi *yllellisiä kolmen makuuhuoneen kaupunkitaloja*, lähtöhinta 299 000 dollaria. Punaisessa viirissä liehui teksti: *Valmistuu pian!*

Vaikka Daniel Carter oli esimies tai urakoitsija tai miksi pomoa nyt nimitettiin, hän ei selvästikään pelännyt liata käsiään. Wilde seurasi katseellaan, miten hän johti työmiehiä omalla esimerkillään. Hän vasaroi palkin paikoilleen. Hän puki suojalasit ja alkoi porata. Hän tarkasti työn jäljen, nyökkäili työntekijöille, kun oli tyytyväinen, ja osoitti virheet kun ei ollut. Työntekijät kunioittivat häntä, Wilde näki sen. Tai sitten hän näki sen, mitä tahtoi nähdä. Vaikea sanoa.

Kahdesti Daniel Carter oli yksinään ja Wilde aikeissa mennä hänen luokseen, mutta joku toinen ehti aina ensin. Työmaa oli täynnä toimintaa, liikettä ja ääntä. Wilde inhosi kovia ääniä, oli aina inhonnut. Hän päätti odottaa ja kohdata isänsä, kun tämä palaisi kotiin.

Viideltä iltapäivällä työntekijät alkoivat tehdä lähtöä. Daniel Carter lähti viimeisten joukossa. Hän heilautti kättään ja nousi autoonsa. Wilde seurasi häntä Sundew Avenuelle.

Kun Daniel Carter sammutti auton ja astui ulos, Wilde pysäköi autonsa talon eteen. Carter huomasi Wilden ja pysähtyi. Talon etuovi avautui. Vaimo Sofia tervehti Carteria lähestulkoon jumalaisella hymyllä.

Wilde astui autosta ja kysyi: – Herra Carter?

Hänen isänsä seiso i avoimen autonoven vieressä aivan kuin olisi miettinyt, pitäisikö mennä takaisin autoon ja ajaa pois. Carter katseli muukalaista pitkään ja epäluuloisesti. Wilde ei tiennyt mitä sanoa, joten kysyi vain yksinkertaisesti: – Voisimmeko puhua?

Daniel Carter vilkaisi Sofaa. Heidän välillään puhuttiin sanattomalla, kolmekymmentä vuotta yhdessä olleen pariskunnan kielellä, Wilde ajatteli. Sofia palasi sisään ja sulki oven.

– Kuka sinä olet? Carter kysyi.

– Nimeni on Wilde. Hän astui lähemmäs, jotta ei tarvitsisi huuata. – Luulen, että olet isäni.

2

Daniel Carter ei sanonut paljoakaan.

Hän kuunteli hiljaa Wilden kertomusta menneisyydestään, dna-sivustosta ja että he todennäköisesti olivat isä ja poika. Carter piti kasvonsa peruslukemilla, nyökkäili aika ajoin, saattoi hieman väännellä käsiään ja kalveta aavistuksen kasvoistaan. Tällainen stoalaisuus teki Wildeen vaikutuksen ja muistutti, kummallista kyllä, häntä itsestään.

He seisoivat yhä etupihalla. Carter vilkuili taloa ja lopulta sanoi: – Lähdetään ajelulle.

Miehet nousivat Carterin autoon ja ajoivat hiljaisuuden vallitessa. Kummallakaan ei ollut tarve puhua. Wilde ajatteli Carterin sulattelevan kertomusta, ja ajelu tarjosi tauon, kuten nyrkkeilyssä laskeminen kahdeksaan. Tai sitten ei. Ihmisistä oli vaikea sanoa. Ehkä Carter oli ällikällä lyöty. Ehkä hän punoi jotakin juonta.

Kymmenen minuutin päästä he istuutuivat 1960-luvun tyyllisen kuppilan loosiin Fordin autokaupan sisällä. Sen penkit oli verhoiltu punaisella keinonahalla, ja paikka yritti kovasti henkiä nostalgiaa, mutta jos oli kotoisin New Jerseystä, aitoa kuppilaa teeskentelevä paikka ei mennyt läpi.

– Rahaako haluat? Carter kysyi.

– En.

– En ajatellutkaan. Carter päästi pitkän huokauksen. – Voisin varmaan kiistää kaiken.

– Niin voisit, Wilde totesi.

– Voisimme tehdä isyystestin.

- Niin voisimme.
- Mutta sellaiseen ei taida olla tarvetta. Meissä on samaa näköä. Wilde ei vastannut.
- Carter haroi valkoisia hiuksiaan. – On tämä aikamoinen uutinen. Minulla on kolme tytärtä. Tiesitkö sen?
- Wilde nyökkäsi.
- He ovat elämäni suurin lahja. Carter pudisteli päätään.
- Minä tarvitsen nyt muutaman minuutin mietintäaikaa, jos sopii?
- Sopii.
- Sinulla on kaikesti liuta kysymyksiä. Niin minullakin. Nuori tarjoilijatar tuli heidän luokseen ja tervehti. – Hei, Carter. Daniel Carter hymyili tälle lämpimästi. – Hei, Nancy.
- Mitä Rosalle kuuluu?
- Pelkkää hyvää.
- Sano terveisiä.
- Minä sanon.
- Mitä herroille saisi olla?
- Daniel Carter tilasi klubileivän ja ranskalaiset. Hän viittasi kädellään Wildeen, joka tilasi saman. Nancy kysyi, tahtoivatko he juotavaa. Molemmat miehet pudistivat päätään yhtä aikaa. Nancy keräsi ruokalistat ja lähti.
- Nancy Urban oli nuorimman tyttäni kanssa lukiossa samalla luokalla, Carter sanoi, kun Nancy oli kuulomatkan ulkopuolella.
- Mukava tyttö.
- Niin.
- Pelasivat samassa lentopallojoukkueessa.
- Niin, Wilde sanoi uudelleen.
- Carter nojautui eteenpäin. – En oikein ymmärrä tätä tilannetta.
- Sittenhän meitä on kaksi.
- En voi uskoa korviani. Sinäkö tosiaan olet se metsästä silloin kauan sitten löytynyt pikkupoika?
- Kyllä, Wilde vastasi.
- Muistan, kun siitä oli uutisissa. Sinua nimitettiin Tarzaniksi tai jotain. Joku retkeilijä löysi sinut, eikö niin?

– Niin.
– Appalakeiltako?
Wilde nyökkäsi. – Ramapovuorilta.
– Missä ne ovat?
– New Jerseyssä.
– Ihanko totta? Appalakit ylettyvät New Jerseyyn asti?
– Niin tekevät.
– En olisi uskonut. Carter pudisteli taas päätään. – En ole koskaan käynyt New Jerseyssä.

Vai niin. Wilden biologinen isä ei ollut koskaan käynyt osavaltiossa, jota Wilde oli aina pitänyt kotinaan. Hän ei tiennyt, mitä siitäkkin pitäisi ajatella vai pitäisikö ajatella mitään.

– New Jersey ei vaikuta yhtään osavaltiolta, jossa olisi vuoria, Carter sanoi ja koetti näin tarttua edes johonkin. – Siitä tulee enemmänkin mieleen väenpaljous ja saasteet, Springsteen ja *Sopranosit*.

– Se on monipuolinen osavaltio, Wilde sanoi.
– Nevada myös. Et uskoisi, miten se on muuttunut.
– Kuinka kauan sinä olet asunut Nevadassa? Wilde kysyi ohjatakseen keskustelua.

– Synnyin aika lähellä täältä, Searchlight-nimisessä kaupungissa. Onko tuttu nimi?

– Ei ole.
– Autolla matka täältä sinne etelään kestää nelisenkymmentä minuuttia. Carter osoitti suunnan aivan kuin siitä olisi suurta apua, katsoi sitten sormeaan, pudisti päätään ja laski kätensä. – Minä vain jutustelen niitä näitä. Olen pahoillani.

– Ei haittaa, Wilde sanoi.
– Se vain... että minulla olisi poika. Carterin silmät saattoivat kostua hieman. – Sitä on vaikea tajuta.

Wilde oli vaiti.
– Yhden asian tahdon sanoa saman tien, koska varmasti mietit sitä. Hän madalsi ääntään. – En tiennyt sinusta. En tiennyt, että minulla on poika.

– Siis et tiennyt...

– En siis koskaan. En tähän hetkeen asti. Tämä on minulle valtava shokki.

Jotain kylmää syöksähti Wilden lävitse. Hän oli odottanut näitä vastauksia koko elämänsä. Hän oli työntänyt kysymykset sivuun ja teeskennellyt, ettei niillä ollut väliä, eikä monella tavalla ollutkaan, mutta uteliaisuus ei ollut sammunut. Jossakin vaiheessa hän oli päättänyt, ettei antaisi tuntemattomien asioiden määritellä itseään. Hänet oli jätetty metsään kuolemaan, mutta jotenkin hän oli selviytynyt. Sellainen jätti pakostikin ihmiseen jälkensä, muokkautui osaksi kaikkea, mitä hän teki.

– Kuten sanottua, minulla on kolme tytärtä. Kaikkien näiden vuosien jälkeen saan tietää, että minulla on ollut poika jo ennen yhdenkään tyttären syntymää... Carter pudisti päätään ja räpytteli silmiään. – Jestas, tähän pitää totutella. Hetki vain, tasoittelen hie-man hengitystäni.

– Kaikin mokomin.

– Sinun nimesi siis on Wilde?

– Niin.

– Kuka antoi sinulle tuon nimen?

– Sijaisperheen isä.

– Sattuva nimi, Carter totesi. Sitten: – Oliko hän sinulle hyvä? Sijaisisäsi?

Wilde ei pitänyt siitä, että joutui vastaajan penkkiin, joten hän vastasi vain ”kyllä” ja vaiken.

Carterilla oli yhä työvaatteet yllään. Paidalla oli kerros tomua. Hän otti rintataskusta kynän ja lukulasit. – Kerropa uudestaan, milloin sinut löydettiin.

– Huhtikuussa 1986.

Carter kirjoitti sen muistiin pöydän paperialuselle. – Ja kuinka vanhan sinun arveltiin silloin olevan?

– Kuuden tai seitsemän, jotain sen suuntaista.

Carter kirjoitti senkin muistiin. – Joten olet syntynyt siinä vuoden 1980 tuntumassa.

– Niin, Wilde sanoi.

Daniel Carter nyökkäsi katse muistiinpanoissaan. – Wilde, laskujeni mukaan sinä olet kenties saanut alkusi kesällä 1980 ja syntynyt yhdeksän kuukautta myöhemmin, toisin sanoen maaliskoukokuussa 1981.

Pöytä värähti. Carter tarttui kännykkäänsä ja vilkaisi sen näyttöä. – Sofia, hän sanoi ääneen. – Vaimoni. Pitää vastata.

Wilde viittilöi häntä vastaamaan.

– Hei, kulta... Joo, olen Mustang Sallyssa. Carter kuunteli ja vilkaisi Wildea. – Tavarantoimittaja. On tehnyt tarjouksen niistä PVC-putkista. Niinpä, kerron myöhemmin. Seurasi tauko, ja Carter lisäsi vielä hyvin vilpittömästi: – Rakastan sinua.

Hän sulki puhelun ja laski puhelimen pöydälle. Hän tuijotti puhelinta pitkään.

– Tuo nainen on parasta, mitä minulle on koskaan tapahtunut, hän sanoi. Katse edelleen puhelimessa hän lisäsi: – Sinulla on varmasti ollut vaikeaa, Wilde, kun et ole tiennyt taustastasi. Olen pahoillani.

Wilde ei vastannut.

– Saanko kertoa jotain luottamuksellisesti? Carter kysyi. Ennen kuin Wilde ehti vastata, Carter heilautti kättään. – Typerä kysymys. Melkein loukkaava. Minulla ei ole varaa pyytää sinulta mitään. Mies on joko luotettava tai ei ole, siitä kysyminen ei auta. Pahimmat tapaamani valehtelijat ovat olleet parhaita lupaillemaan kaikenlaista ja katsomaan suoraan silmiin.

Carter laski kätensä pöydälle. – Sinä taidat haluta vastauksia.

Wilde ei luottanut ääneensä, joten hän nyökkäsi.

– Kerron minkä voin, okei? Yritän vain päättää, mistä aloittaa. Varmaankin... Carter katsahti ylös, räpytti silmiään ja sanoi. – Aloimme seurustella Sofian kanssa lukion viimeisellä. Rakkautta ensi silmäyksellä. Olimme kyllä vasta lapsia. Tiedäthän, miten se menee. No, Sofia on paljon fiksumpi kuin minä. Lukion jälkeen hän lähti opiskelemaan Utahiin. Sukunsa ensimmäinen collegessa. Minä liityin ilmavoimiin. Oletko itse palvellut asevoimissa?

– Olen.

– Missä?

– Erikoisjoukoissa.

– Jouduitko tosipaikkoihin? Carter kysyi.

Wilde ei mielellään puhunut aiheesta. – Jouduin.

– Minä en. Minun ikäpolvellani kävi tuuri. Vietnamin, siis 1970-luvun jälkeen, ja ennen kuin Reagan lähti pommittamaan Libya, näytti siltä ettei uusia sotia tule enää koskaan. Nykyään hän se kuulostaa hassulta, mutta sellaista se oli. Vietnam vaikutti sillä tavalla psyykeen. Koko kansakunta kärsi traumaperäisestä stressihäiriöstä, mikä saattoi olla hyväkin juttu. Vietin enimmän osan ajasta Nellisin varuskunnassa noin puolen tunnin päässä täältä, mutta olin minä pariin otteeseen myös ulkomailla. Saksan Ramsteinissa ja Britannian Mildenhallissa. En lentänyt koneita tai mitään sellaista. Olin tie- ja rakennusjoukoissa eli lähinnä rakensin tukikohtia. Siellä opin rakennusalalle.

Tarjoilijatar Nancy keskeytti. – Ranskalaiset tulivat jo valmiiksi, niinpä toin ne heti. Ne ovat parhaimmillaan aivan kuumina.

Carter väläytti leveän, ystävällisen hymyn. – Voi, miten mukavasti ajateltu. Kiitos, Nancy.

Nancy Urban laski suuren korin ranskalaisia miesten väliin ja molempien eteen lautasen. Pöydällä oli jo ketsuppipullo, mutta Nancy siirsi sitä keskemmälle aivan kuin muistuttaakseen, että pullo oli pöydässä. Nancyn lähdettyä Carter nappasi ranskalaisen suuhunsa.

– Menimme Sofian kanssa kihloihin juuri ennen kesäkomennustani Ramsteiniin. Olimme niin nuoria, ja pelkäsin menettäväni hänet. Hän tapasi collegessa niin hienoja ihmisiä. Kaikki muut tuntemani lukioparit olivat eronneet tai järjestäneet haulikkohäät, koska odottivat vauvaa. No, ostin sormuksen panttilainaamosta, kaikista maailman paikoista. Carter siristi silmiään. – Onko sinulla ongelmia alkoholin kanssa, Wilde?

– Ei.

– Entä huumeiden? Tai minkäänlaisten muiden riippuvuuksien kanssa?

Dna-sukututkimus voi paljastaa asioita, joiden olisi ollut parempi pysyä piilossa

Wilde ei tiedä mitään perheestään tai omasta identiteetistään. Hän tietää vain sen, että hänet löydettiin pienenä poikana metsästä, missä hän oli elänyt yksikseen kuin villieläin.

Etsiessään sukulaisiaan dna-sukututkimuksen sivustolta Wilde törmää salaiseen ryhmään, joka on ottanut tehtäväkseen paljastaa anonyymejä nettitrolleja. Sitten ryhmän jäseniä alkaa kuolla yksi kerrallaan, myös mies, jota Wilde arvelee serkukukseen. Joku on ottanut salaseuran tähtäimeensä, ja hänen seuraava uhrinsa saattaa olla Wilde itse.

Jännityksen mestarin uusi kiivastempoinen toimintatrilleri sukeltaa nettitrollien toimintaan – ja sen tappaviin seurauksiin. *Osuma* on itsenäinen jatko-osa *Jäljittäjälle* (2021), jossa Wilde ensi kertaa ratkoi rikoksia.

Harlan Coben ei petä koskaan. – Lee Child

Amerikkalainen **Harlan Coben** on yksi maailman menestyneimmistä trillerikirjailijoista. Hänen kirjojaan on käännetty 43 kielelle, ja niitä on myyty yli 80 miljoonaa kappaletta. Hänen kaikki viimeisimmät trillerinsä ovat olleet *New York Timesin* bestsellerlistan ykkösiä, myös *Osuma* heti ilmestymisensä jälkeen keväällä 2022. Monesta Cobenin kirjasta on kuvattu Netflix-sarjoja, muun muassa *The Woods* ja Richard Armitagen tähdittämä *The Stranger*. Coben asuu New Jerseyssä.